

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa B. W., J. K., B. B., W. W., B. W., X. W., E. W. i P. W.
przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), którym nadała formę pytań: „czy zgodnie z zasadą legalizmu, władającego nieruchomością należy każdorazowo i bezwzględnie uważać za posiadacza nieruchomości w dobrej wierze do czasu uchylecia decyzji komunalizacyjnej, czy też funkcjonowanie decyzji komunalizacyjnej w obrocie prawnym nie może mieć przesądzającego znaczenia dla ustalenia u posiadacza nieruchomości przymiotu dobrej wiary?” oraz - w związku z potrzebą wykładni art. 224 § 2 i art. 225 k.c. - „czy możliwa jest interpretacja tych przepisów, jakiej dokonał Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie i przyjęcie, że zasada legalizmu nie może przesądzać automatycznie o tym, że w okresie do unieważnienia decyzji komunalizacyjnej posiadacza nieruchomości należy bezwzględnie uznawać za posiadacza w dobrej wierze oraz czy istnienie decyzji komunalizacyjnej nie wyklucza obalenia domniemania z art. 7 k.c.”

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na jego sformułowaniu i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen w związku ze stosowaniem

przepisów, na tle których powstało; samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Problemy sformułowane przez skarżącą nie mają właściwości scharakteryzowanych wyżej, bowiem były już objaśniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a poza tym nie przystają do okoliczności, które w świetle poczynionych w sprawie ustaleń, stanowiły podstawę faktyczną wydanego w niej rozstrzygnięcia.

W postanowieniu z 6 grudnia 2013 r., I CSK 171/13, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy (art. 224 § 2 i art. 225 k.c.) uzupełnia roszczenie windykacyjne (art. 222 § 1 k.c.) i jest z nim ściśle związane. Stwierdzenie nieważności decyzji odmawiającej uwzględnienia wniosku złożonego na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze W. powoduje upadek z mocą wsteczną wszystkich skutków tej decyzji. Domniemanie dobrej wiary posiadacza samoistnego, od którego właściciel dochodzi na podstawie art. 225 w związku z art. 224 § 2 k.c. wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, obala dowód, że posiadacz wiedział o braku tytułu własności do rzeczy, jak i dowód, że posiadacz w danych okolicznościach mógł się dowiedzieć o niezgodności swego władztwa z rzeczywistym stanem prawnym. Podobnie o okolicznościach, w których posiadacz nieruchomości traci status posiadacza w dobrej wierze, Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z 23 lipca 2004 r., II CK 212/03.

Powyższe oznacza, że odpowiedź na pytania sformułowane przez skarżącą musi być udzielana na kanwie ustaleń poczynionych w poszczególnych sprawach, i nie sposób - chociaż tego zdaje się oczekiwać skarżąca- ustalić w tym zakresie reguły, która miałaby działać „každorazowo i bezwzględnie”, niezależnie od tego, jakie inne okoliczności - poza formalnym obowiązywaniem decyzji komunalizacyjnej - charakteryzujące stan świadomości osób reprezentujących gminę w obrocie prawnym co do jej tytułu do objętej w jej władanie nieruchomości, zostaną ustalone, jako zaszłości podlegające ocenie w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

jw